

de cea din stânga, în spatele tău va apărea un drum care te va duce la intrarea în vale și va trebui s-o iei de la capăt.

Erus se uită cu oarecare neîncredere și chiar cu teamă la cele două crengi, după care scoase câteva nuci din traistă și se apucă să le mestece cu atenție.

– Păi, e simplu de tot, zise el, întrerupând brusc liniștea ce se așternuse în jur. Normal că o să trag de creanga din dreapta, doar îmi doresc să ies din vale.

– Ești sigur? îl întrebă copacul.

Lui Erus i se părea că e o capcană în povestea asta, părea prea simplu, dar, numai la gândul că ar trebui s-o ia din nou de la început, i se ridica părul în cap.

– Da, sunt sigur, spuse tânărul prinț, îndreptându-se hotărât spre creanga din dreapta.

Și chiar în momentul în care voia să tragă de creangă, copacul interveni:

– Să știi însă că, dacă tragi de creanga asta și vei alege drumul ușor, nu vei putea să-l iei cu tine și pe Alpi.

– Cum așa? sări imediat Erus ca ars. Cum adică să nu pot? Ce legătură are Alpi? De ce?

– Liniștește-te, tinere prinț. Regulile sunt reguli. Așa e o grădină fermecată cu mere, iepuri și copaci care vorbesc. Cum crezi tu că ai putea să pleci în lumea de afară cu un măr vorbitor?

tricotate, unul verde, altul albastru. Lui Erus nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Du-te la ei și întreabă-i pe unde trebuie s-o apucăm ca să ieșim din vale, îl îndemnă Alpi. Nu-ți fie frică, sunt foarte prietenoși!

– Păi, cum să-i întreb? răspuse Erus. Cum o să înțelegi ce le spun?

– Erus, dacă eu, un măr, înțeleg ce zici și vorbesc cu tine, de ce crezi că un iepure n-ar fi în stare?

– Ai și tu dreptate... zise acesta.

Apoi își luă inima-n dinți și se apropie de ei, dar, când să deschidă gura să-i întrebe ce

și cum, iepurii se apucară să vorbească între ei:

– Ce faci, Păi?

– Bine, Mac.

– Ce ai în sac?

– Am spanac.

– De lângă lac?

– Care lac?

– Pe care trece-un bac.

– Care bac?

– De pe lac.

Nucile, migdalele, fisticul și castanele erau preferatele lor. Uneori se plimbau printre grămezile de nucii de cocos. Alteori dădeau câte o tură prin sânașul de usturoi. Dar marea atracție era podul ce ducea spre pădurea de castraveți. Legenda spune că, dacă mănânci un castravete pe acel pod, vei auzi numele celui sau celei cu care te vei căsători.

Erau însă și locuri de care copiii n-aveau curaj să se apropie – în orice caz, părinții le interziceau cu desăvârșire să se aventureze pe-acolo. De pildă, câmpia scorpionului sau casa de dovleac. Nu se șiau prea multe despre aceste locuri, dar oamenii preferau să le evite.

În Regatul Vânturilor, regele avea un fiu pe nume Erus, un băiat simpatice foc și mereu pus pe șotii. Dar Erus – poate și pentru că era singur la părinți și un

pie cam răsfățat – nu era vreun prinț nobil, curajos, darnic și chibzuit. Dimpotrivă, părea cam fricos și chiar un pic înfumurat și răutăcios. Când era mic și se juca cu alți copii, încerca să trișeze și se supăra când nu câștiga vreun joc. Așa se făcea că lumea din regat nu-l prea avea la suflet.

Într-o bună zi, nu se știe de unde și cum și-a făcut apariția în regat un băiat pe nume Sucre. Probabil că venea de prin locurile acelea pe care le evitau oamenii. Sucre era un copil care era tot timpul agitat și supărat, nu-l convenea nimic și mai mereu căuta ceartă. Ori de câte ori copiii se jucau liniștiți sau mâncau fructe, Sucre venea și le strica tot chefurile de joacă sau le arunca fructele. Avea mai tot timpul la el tot felul de acadele, bomboane și alte dulciuri. Spunea întruna că sunt mai bune decât fructele pentru că se mănâncă ușor și se topesc în gură, spre deosebire de fructe, pe care trebuie să le mesteci până te dor dinții. Dar ceilalți copii șiau mai bine